

РЕШЕНИЕ

№ 5006

гр. София, 28.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5558** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. В. Ц. срещу съдебно решение от 29.05.2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 18 състав по НАХД № 10146 по описа за 2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 19-4332-009055 от 21.05.2019 г. (НП), издадено от ВПД началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция” –СДВР с което на касатора за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание на основание чл. 174 ал. 3, предл. първо от ЗДвП глоба в размер на 2 000 лв и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди, че не са изпълнени изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН като не било конкретизирано твърдяното нарушение. Счита, че с наказателното постановление на касатора е вменено ново нарушение, непосочено в АУАН, поради което е било нарушено правото му на защита. Моли съда да се отмени решението и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град XII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от Софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност, на събраните писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

Разпоредбата на чл. 174 ал.3 от ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни анализи, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Нормата съдържа два отделни състава на административни нарушения: отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни анализи и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни анализи. Осъществяването, на което и да е от

горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма. Следователно, отказът бъде изпробван за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7410+, обективиран в съставения на място АУАН, е достатъчно основание за санкционирането му по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Несъмнено установено е, че с поведението си е отказал изпробването с Алкотест – Дрегер за съдържанието на алкохол в кръвта му, което е и достатъчно основание за налагане на предписаната от закона санкция. Не е необходимо реализиране и на двете, описани в алтернативно предвидени хипотези. Същевременно, няма данни да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, дадено по време на проверката, поради което, противно на възраженията на касатора, правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна. Наказание е наложено за реализиран административно наказателен състав по чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказ да бъде проверен с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифрово предложение 1 на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността. Описанието на нарушението в обстоятелствената част на наказателното постановление съответства на дадената правна квалификация на деянието – отказ на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, с което деяние осъществява състава на нарушението по чл.174, ал.3 ЗДвП. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3 предл. 1 от ЗДвП, е предвидил да бъде санкциониран отказа на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказа да бъде извършена проверка с техническо средство. Повдигнатото административно обвинение е за нарушението, което касаторът безспорно е извършил и за което е санкциониран. В тази връзка не може да се приемат доводите на процесуалния му представител, че е налице разминаване между фактическите установявания и правната квалификация, нито пък да се приеме, че АНО е допуснал смесването на два фактически състава в едно административно нарушение. Не се споделят доводите относно неяснота при изписване на състава на нарушението в процесното наказателно постановление. В словесната част ясно и безпротиворечиво е изписано нарушението, а именно „отказва проверка за употреба на алкохол с техническо средство“. Категорично е съставомерно поведение на касатора- отказ да бъде проверен с техническо средство за алкохол, което е достатъчно основание да бъде санкциониран по чл.174 ал.3 от ЗДвП.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1

ЗАНН, Административен съд – София град, XII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 29.05.2020 г. на Софийския районен съд, НО,
18 състав по НАХД № 10146 по описа за 2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :